

žovala si firma Sch. a Co. v Košicích, jež byla zasílatelem zboží. Rekursní soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by rekurs firmy Sch. a Co. v Košicích věcně vyřídil.

Důvody:

Nelze souhlasiti s právním názorem rekursního soudu, že firmě Sch. a Co. v Košicích nepřísluší právo stížnosti do usnesení vyrovnávacího komisaře ze dne 17. května 1924, jímž bylo podle §u 12 vyr. ř. odloženo prodejové řízení tří vagonů prken, uložených v městském skladišti v Lindavě, proto, že prodejové řízení nebylo zahájeno k její žádosti, nýbrž k žádosti firmy Sch. a Co. v Lindavě. Jde o zboží zasílatelské, nacházející se v moci posléz jmenované firmy, která je mezizasílatelkou firmy Sch. a Co. v Košicích. Podle čl. 382 odstavec první obch. zák. přísluší zasílateli pro náklady tam blíže uvedené a pro zálohy na zboží poskytnuté zástavní právo na tomto zboží, pokud je má ve své moci nebo může s ním disponovati. Toto právo může zasílatel podle čl. 382 odstavec druhý obch. zák. uplatňovati také vůči ostatním věřitelům a proti úpadekové podstatě vlastníka. Použil-li zasílatel mezizasílatele, má podle čl. 382 odstavec třetí obch. zák. mezizasílatel zároveň vykonávati práva, příslušející předchůdci nanejvýš jeho právo zástavní. Z toho plyne, že, třebaže bylo prodejové řízení zahájeno k žádosti firmy Sch. a Co. v Lindavě, mělo jím býti realizováno také zákonné právo zástavní firmy Sch. a Co. v Košicích. Odložením prodejového řízení byla tedy postižena firma Sch. a Co. v Košicích ve svých právech a právních zájmech a nezáleží na tom, zda byla jim zároveň postižena snad také firma Sch. a Co. v Lindavě, které ostatně, jak se podle spisů zdá, žádné nároky vůči dlužnici nepříslušejí. Nelze proto pochybovati o tom, že firma Sch. a Co. v Košicích jako zástavní věitelka dlužnice, jsoucí ve vyrovnání, je oprávněna ke stížnosti proti usnesení vyrovnávacího komisaře, jímž prodejové řízení bylo odloženo. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a rekursnímu soudu uloženo, aby její stížnost do tohoto usnesení věcně vyřídil.

Čís. 4143.

Na soukromou školu a licenci politické zemské správy ku provozování takovéto školy nelze vésti exekuci ani dle §u 331 ex. ř. ani dle §u 341 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R I 730/24.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením dlužníkovy licence ku provozování automobilové jízdní školy. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jak z nálezu zemské politické správy v Praze ze dne 7. března 1922, připojeného k rekursu, vychází, povinným přihlášené zřízení soukromé školy k výchově řidičů silostrojů bylo tímto úřadem ve smyslu cís. pat. ze dne 27. června 1850 čís. 309 ř. zák. vzato na vědomí a schválen učební řád podle §u 9 čís. 3 tohoto patentu.

Dle čl. V. písm. h) cís. pat. ze dne 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák. nevztahují se ustanovení živnostenského řádu na výdělečná odvětví soukromého vyučování a soukromé výchovy a na ústavy k tomu zařízené. Soukromá automobilová škola nespadá pojmově pod »živnost«, »živnostenský podnik«, důsledně tedy ani pod závody, uvedené v §u 341 ex. ř. Provozování takovéto školy má sice také majetkoprávní význam, tento však spočívá výhradně na osobních vlastnostech a úkonech majitele samého a nemůže majetková stránka právnicky býti odloučena od osoby podnikatelovy. Ježto školy toho druhu nespádají pod koncesované živnosti a živnostenská koncese tu vůbec není, nemůže býti použito ustanovení §u 341 ex. ř. a jest také vedení exekuce ve smyslu §u 331 ex. ř. nepřipustným, protože se jedná při těchto školách o použití čistě osobních znalostí a způsobilostí, jakož i záleží hlavně na osobní schopnosti a důvěryhodnosti majitelově a musí tudíž nejen provozování, nýbrž také oprávnění k tomu býti z exekuce vyňato.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací soud schvaluje právní názor rekursního soudu, že navržená exekuce, jejíž předmětem jest podle exekučního návrhu automobilová jízdní škola a licence politické zemské správy v Praze, na níž se provozování školy zakládá, je nepřipustna, neboť, jak správně odůvodňuje rekursní soud, jde o soukromou školu podle cís. nař. ze dne 27. června 1850, čís. 309 ř. zák., kterou vzhledem k čl. V h) tohoto nařízení nelze pokládati za ž i v n o s t e n s k ý, pokud se týče p o d o b n ý h o s p o d á ř s k ý podnik ve smyslu §u 341 ex. ř., a na kterou nelze vésti exekuci ani podle §u 331 ex. ř., protože se jedná při těchto školách o čistě osobní znalosti a způsobilosti, najmě o osobní schopnosti a osobní důvěryhodnost řídícího školy, a protože tedy, což rekursní soud ovšem zvlášť nevyslovil, taková škola vzhledem k tomu, co shora je uvedeno, vůbec nespadá pod všeobecný pojem majetkového práva, pokud se týče věci jsoucí v obchodu, kterou podle §u 448 obč. zák. jedině lze dáti v zástavu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 9. února 1904, čís. 1049 sb. čís. 2601 a ze dne 7. prosince 1909 R I 760/9 sb. čís. 4812, pak komentář Dra Emila Hellera k živn. řádu, vydání 1912, strana 749 a Neumann komentář k exekučnímu řádu, vydání 1909—10, str. 957). Z ustanovení §u 9 čís. 3, §u 11 a §u 12 cís. nař. ze dne 27. června 1850, čís. 309 ř. zák. neplyne ve prospěch rekurenta ničeho a zejména nelze z ustanovení §u 11, že vláda neručí za výsledky soukromých škol, odvozovati, že se při soukromých školách, zřízených podle toho císařského nařízení nejedná o osobní schopnost a důvěryhodnost řídícího školy.

Čís. 4144.

Návrh na vydání rozsudku pro zmeškání odpovědi na žalobu nelze zamítnouti proto, že okolnosti, tvrzené v žalobě, pro neurčitost, neúplnost a všeobecnost nestačí k odůvodnění žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R I 751/24.)